

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 23. januára 2018*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Európsky zatykač – Postupy odovzdávania osôb medzi členskými štátmi – Dôvody na povinné nevykonanie – Článok 3 bod 3 – Neplnoletí – Požiadavka na overenie minimálnej vekovej hranice trestnoprávnej zodpovednosti alebo posudzovanie dodatočných podmienok stanovených právom vykonávajúceho členského štátu v jednotlivých prípadoch, aby mohol byť neplnoletý v konkrétnom prípade trestne stíhaný alebo odsúdený“

Vo veci C-367/16,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím hof van beroep te Brussel (Odvolací súd Brusel, Belgicko) z 23. júna 2016 a doručený Súdnemu dvoru 5. júla 2016, ktorý súvisí s konaním týkajúcim sa vykonania európskeho zatykača vydaného na

Dawida Piotrowského

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda A. Tizzano (spravodajca), predsedovia komôr R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, J. Malenovský, E. Levits, C. G. Fernlund a C. Vajda, sudcovia J.-C. Bonichot, A. Arabadžiev, C. Toader, S. Rodin, F. Biltgen a K. Jürimäe,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: M.-A. Gaudissart, zástupca tajomníka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 13. júna 2017,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- belgická vláda, v zastúpení: C. Pochet, L. Van den Broeck, C. Van Lul a N. Cloosen, splnomocnené zástupkyne,
- Írsko, v zastúpení: A. Joyce a J. Quaney, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci J. Fitzgerald, BL,
- francúzska vláda, v zastúpení: D. Colas a R. Coesme, splnomocnení zástupcovia,
- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci L. Ventrella, avvocato dello Stato,

* Jazyk konania: holandčina.

- poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna a J. Sawicka, splnomocnení zástupcovia,
- rumunská vláda, v zastúpení: R. Mangu, M. Chicu a E. Gane, splnomocnené zástupkyne,
- Európska komisia, v zastúpení: R. Troosters a S. Grünheid, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 6. septembra 2017,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3 bodu 3 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. EÚ L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34), zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2002/584“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci konania o výkone európskeho zatykača v Belgicku, ktorý vydal 17. júla 2014 Sąd Okręgowy w Białymstoku (Okresný súd Białystok, Poľsko) na pána Dawida Piotrowského.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Odôvodnenia 5 až 7 a rámcového rozhodnutia 2002/584 stanovujú:
 - „(5) cieľ vytýčený pre Úniu stať sa zónou slobody, bezpečnosti a práva, vedie k zrušeniu vydávania osôb medzi členskými štátmi a k jeho nahradeniu systémom vydávania osôb medzi súdnymi orgánmi; okrem toho, zavedenie nového zjednodušeného systému vydávania odsúdených alebo podozrivých osôb pre účely výkonu rozsudku alebo trestného stíhania umožňuje odstrániť zložitosť a prípadné prieťahy pri existujúcich vydávacích postupoch; tradičné vzťahy spolupráce, ktoré až doteraz existovali medzi členskými štátmi, by mal nahradiť systém voľného pohybu súdnych rozhodnutí v trestných veciach, vrátane predbežných a konečných rozhodnutí v oblasti slobody, bezpečnosti a spravodlivosti;
 - (6) európsky zatykač zavedený týmto rámcovým rozhodnutím je prvým konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa vykonáva zásada vzájomného uznávania, označovaná Európskou radou ako „základný kameň“ spolupráce v oblasti súdnictva;
 - (7) nakoľko zámer nahradiť systém viacstranného vydávania osôb, vychádzajúci z Európskeho dohovoru o vydávaní osôb z 13. decembra 1957, sa nemôže dostatočne dosiahnuť členskými štátmi, ktoré konajú jednostranne, a preto, vzhľadom na svoj rozsah a účinky, môže sa lepšie dosiahnuť na úrovni Únie, Rada môže prijať opatrenia v súlade so zásadou subsidiarity, uvedené v článku 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a článku 5 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva; v súlade so zásadou proporcionality uvedenou v druhom z týchto článkov toto rámcové rozhodnutie nepresahuje rámec toho, čo je nevyhnutné pre dosiahnutie tohto cieľa.“

4 Článok 3 uvedeného rámcového rozhodnutia stanovuje:

„Súdny orgán členského štátu výkonu (ďalej len ‚vykonávajúci súdny orgán‘) odmietne vykonať európsky zatykač v nasledujúcich prípadoch:

...

3. ak osoba, na ktorú je vydaný európsky zatykač, sa nemôže vzhľadom na svoj vek považovať za trestnoprávne zodpovednú za činy, ktoré sú dôvodom zatykača, podľa právnych predpisov vykonávajúceho štátu.“

5 Článok 15 rámcového rozhodnutia 2002/584 stanovuje:

„1. Vykonávajúci súdny orgán rozhodne v lehotách a za podmienok definovaných v tomto rámcovom rozhodnutí o tom, či osobu odovzdá.

2. Ak vykonávajúci súdny orgán považuje informácie oznámené vydávajúcim členským štátom za nedostatočné na rozhodnutie o vydaní, požiada o urýchlené doplnenie ďalších potrebných informácií, najmä s ohľadom na články 3 až 5 a článok 8, a môže stanoviť lehotu na ich prijatie, berúc do úvahy potrebu dodržania lehôt stanovených v článku 17.

3. Vydávajúci súdny orgán môže kedykoľvek zaslať vykonávajúcemu súdnemu orgánu ďalšie užitočné informácie.“

6 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2016/800/EÚ z 11. mája 2016 o procesných zárukách pre deti, ktoré sú podozrivými alebo obvinenými osobami v trestnom konaní (Ú. v. EÚ L 132, 2016, s. 1) stanovuje vo svojom odôvodnení 8:

„Ak sú deti podozrivé alebo obvinené osoby v trestnom konaní, alebo sa na ne vzťahuje konanie o európskom zatykači podľa rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV (vyžiadané osoby), členské štáty by mali zabezpečiť, aby sa v prvom rade vždy brali do úvahy najlepšie záujmy dieťaťa v súlade s článkom 24 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len ‚Charta‘).“

7 Článok 1 tejto smernice stanovuje:

„V tejto smernici sa stanovujú spoločné minimálne pravidlá týkajúce sa určitých práv detí:

a) ktoré sú podozrivými alebo obvinenými osobami v trestnom konaní alebo

b) voči ktorým sa vedie konanie o európskom zatykači podľa rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV...“

8 Podľa článku 3 bodu 1 uvedenej smernice znamená „dieťa“ osoba mladšia ako 18 rokov.

9 Článok 17 smernice 2016/800, s názvom „Konanie o európskom zatykači“, stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, aby sa práva uvedené v článkoch 4, 5, 6 a 8, článkoch 10 až 15 a článku 18 uplatňovali mutatis mutandis vo vzťahu k deťom, ktoré sú vyžiadanými osobami, a to od okamihu ich zatknutia v rámci konania o európskom zatykači vo vykonávajúcim členskom štáte.“

Belgické právo

10 Článok 4 bod 3 wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel (zákon o európskom zatykači) z 19. decembra 2003 (*Belgisch Staatsblad* z 22. decembra 2003, s. 60075, ďalej len „zákon o európskom zatykači“) stanovuje, že „vykonanie európskeho zatykača sa odmietne..., ak osoba, na ktorú je vydaný európsky zatykač, sa podľa belgického práva vzhľadom na svoj vek ešte nemôže považovať za trestnoprávne zodpovednú za činy, ktoré sú dôvodom daného zatykača“.

11 Článok 36 wet betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade (zákon o ochrane mladistvých, starostlivosti o mladistvých, ktorí spáchali čin kvalifikovaný ako trestný čin, a o náhrade škody spôsobenej týmto činom) z 8. apríla 1965 (*Belgisch Staatsblad* z 15. apríla 1965, s. 4014), v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej (ďalej len „zákon o ochrane mladistvých“), znie takto:

„Jeugdrechtbank (súd pre mladistvých) rozhoduje:

...

4. o obžalobe, ktorú podala prokuratúra proti osobám, ktoré sú trestne stíhané za čin kvalifikovaný ako trestný čin spáchaný pred dovŕšením veku 18 rokov.

...“

12 Článok 57a tohto zákona stanovuje:

„§ 1. Ak osoba, ktorá je za čin kvalifikovaný ako trestný čin odkázaná na jeugdrechtbank (súd pre mladistvých), mala v čase spáchania tohto činu 16 alebo viac rokov a súd pre mladistvých sa domnieva, že opatrovnícke, ochranné alebo výchovné opatrenie nie je vhodné, môže vec prostredníctvom odôvodneného rozhodnutia postúpiť prokuratúre, aby sa stíhanie, ak je príslušná osoba podozrivá zo spáchania prečinu alebo zločinu, ktorý možno napraviť, uskutočnilo buď pred osobitným senátom jeugdrechtbank (súdu pre mladistvých), ktorý uplatňuje všeobecné trestné právo hmotné a procesné, ak na to existuje dôvod, alebo ak je osoba podozrivá zo spáchania zločinu, ktorý nemožno napraviť, pred porotným súdom, ktorého zloženie sa stanovuje v článku 119 ods. 2 Súdneho poriadku, ak na to existuje dôvod. Jeugdrechtbank (súd pre mladistvých) však môže vec postúpiť len vtedy, ak je okrem toho splnená jedna z nasledujúcich podmienok:

- voči dotknutej osobe bolo nariadené jedno či viaceré z opatrení uvedených v článku 37 § 2, 2a alebo 2b alebo ponuka na nápravu, ako sa uvádza v článkoch 37a až 37d,
- ide o skutok uvedený v článkoch 373, 375, 393 až 397, 400, 401, 417b, 417c a 471 až 475 Trestného zákonníka alebo o pokus spáchať skutok uvedený v článkoch 393 až 397 Trestného zákonníka.

Odôvodnenie sa týka osobnosti príslušnej osoby, jej okolia a stupňa jej vyspelosti.

Toto ustanovenie možno použiť aj vtedy, ak príslušná osoba v čase vyhlásenia rozsudku už dovŕšila vek osemnásť rokov. V takom prípade sa na účely uplatnenia tejto kapitoly považuje za neplnoletého.

§ 2. Bez ohľadu na článok 36a môže jeugdrechtbank (súd pre mladistvých), uplatniac tento článok, vec postúpiť až po tom, ako dal vykonať sociálny prieskum a psychologicko-lekárske vyšetrenie uvedené v článku 50 druhom odseku.

Cieľ psychologicko-lekárskeho vyšetrenia spočíva v posúdení situácie, a to podľa osobnosti príslušnej osoby, jej okolia a tiež stupňa jej vyspelosti. Ak to prispeje k posúdeniu jej osobnosti, zohľadní sa druh, frekvencia a závažnosť činov, z ktorých je (osoba) obvinená. Kráľ stanoví pravidlá, podľa ktorých sa uskutoční psychologicko-lekárske vyšetrenie.

Avšak:

1. jeugdrechtbank (súd pre mladistvých) môže vec postúpiť aj bez toho, aby mal k dispozícii správu o psychologicko-lekárskom vyšetrení, iba ak zistí, že príslušná osoba sa danému vyšetreniu vyhýba alebo ho odmieta;
2. jeugdrechtbank (súd pre mladistvých) môže vec postúpiť aj bez toho, aby dal vykonať sociálny prieskum alebo aby musel požiadať o psychologicko-lekárske vyšetrenie, ak voči osobe, ktorá je mladšia ako osemnásť rokov, na základe jedného alebo viacerých činov, ktoré spáchala po dovŕšení veku šesťnásť rokov a ktoré sú uvedené v článkoch 323, 373 až 378, 392 až 394, 401 a 468 až 476 Trestného zákonníka, bolo rozsudkom nariadené opatrenie a príslušná osoba je znovu stíhaná za jeden alebo viacero z týchto činov, ktoré boli spáchané po prvom odsúdení. Spisy z predchádzajúceho konania sa musia pripojiť k spisom z nového konania;
3. jeugdrechtbank (súd pre mladistvých) aj za rovnakých podmienok rozhoduje o žiadosti o postúpení veci (vedenej) voči osobe mladšej ako 18 rokov, ktorá po dovŕšení veku 16 rokov spáchala čin kvalifikovaný ako zločin, ktorý sa potrestá trestom odňatia slobody viac ako 20 rokov, a ktorá bola stíhaná až po dovŕšení veku 18 rokov.

...“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 13 Pán Piotrowski je poľský štátny príslušník narodený 11. augusta 1993 v Lapy (Poľsko).
- 14 Dňa 17. júla 2014 Sąd Okręgowy w Białymstoku (Okresný súd Białystok) vydal na pána Piotrowského európsky zatykač na účely jeho odovzdania poľským orgánom na výkon trestov uložených dvomi rozsudkami tohto súdu. Prvým rozsudkom, vydaným 15. septembra 2011, bola dotknutá osoba odsúdená na trest odňatia slobody v trvaní šesť mesiacov za krádež bicykla. Druhým rozsudkom, vydaným 10. septembra 2012, bola dotknutá osoba odsúdená na trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov a šesť mesiacov za uvedenie nepravdivých informácií o vážnom útoku.
- 15 Uznesením zo 6. júna 2016 onderzoekrechter van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (vyšetrojúci sudca Holandskojazyčného súdu prvého stupňa Brusel, Belgicko) nariadil vzatie do väzby pána Piotrowského na účely jeho odovzdania Poľskej republike ako vydávajúcemu členskému štátu na výkon rozsudku z 10. septembra 2012.
- 16 V tomto uznesení sa tento súd naopak domnieval, že z hľadiska článku 4 bodu 3 zákona o európskom zatykači nemohol byť vykonaný zatykač, ktorý vydal Sąd Okręgowy w Białymstoku (Okresný súd Białystok) v rozsahu, v akom sa týka rozsudku z 15. septembra 2011, vzhľadom na to, že dotknutá osoba mala v čase spáchania činu, z ktorého bola obvinená, 17 rokov a že v prejednávanej veci neboli splnené podmienky stanovené v Belgicku na trestné stíhanie neplnoletej osoby, ktorá v čase spáchania činu dovŕšila 16 rokov.
- 17 Dňa 7. júna 2016 procureur des Konings (kráľovský prokurátor, Belgicko) podal proti uvedenému uzneseniu odvolanie na hof van beroep te Brussel (Odvolací súd Brusel, Belgicko) v rozsahu, v akom čiastočne odmietol vykonať predmetný európsky zatykač.

- 18 V tejto súvislosti procureur des Konings (kráľovský prokurátor) tvrdí, že podľa zákona o ochrane mladistvých, aj keď bolo dosiahnutie veku plnej trestnoprávnej zodpovednosti stanovené na 18 rokov, voči neplnoletému staršiemu ako 16 rokov však podľa belgického práva možno uplatniť trestnoprávnu zodpovednosť, ak spáchal dopravný priestupok alebo konanie voči mladistvému postúpil jeugdrechtbank (súd pre mladistvých) v prípadoch a za podmienok stanovených týmto zákonom. V tomto kontexte na účely uplatnenia dôvodu zamietnutia uvedeného v článku 4 bode 3 zákona o európskom zatykači stačí posúdenie *in abstracto* kritéria veku, od ktorého môže byť neplnoletý trestnoprávne zodpovedný. Nie je teda potrebné uskutočniť posúdenie *in concreto* dodatočných podmienok, ktoré musia byť splnené na to, aby sa podľa belgického práva mohli začať prípadné trestné konania voči takémuto neplnoletému.
- 19 V nadväznosti na toto odvolanie bol spis týkajúci sa výkonu predmetného európskeho zatykača rozdelený do dvoch častí.
- 20 Dňa 21. júna 2016 raadkamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel (poradný senát Holandskojazyčného súdu prvého stupňa Brusel, Belgicko), ktorý posudzoval časť tohto zatykača týkajúceho sa rozsudku z 10. septembra 2012, vyhovel na účely výkonu tohto rozsudku žiadosti o vydanie pána Piotrowského do Poľskej republiky.
- 21 V rámci odvolacieho konania týkajúceho sa výkonu rozsudku z 15. septembra 2011 hof van beroep te Brussel (Odvolací súd Brusel) naopak uviedol, rovnako ako procureur des Konings (kráľovský prokurátor), že podľa belgického práva možno voči neplnoletému staršiemu ako 16 rokov uplatniť trestnoprávnu zodpovednosť okrem prípadov spáchania dopravných priestupkov len vtedy, ak jeugdrechtbank (súd pre mladistvých) vráti vec prokuratúre a postúpi vec, aby sa stíhanie viedlo v závislosti od kvalifikácie spáchaného trestného činu buď pred osobitným senátom tohto súdu, alebo pred porotným súdom.
- 22 Podľa článku 57a § 1 zákona o ochrane mladistvých jeugdrechtbank (súd pre mladistvých) môže však vec postúpiť len vtedy, ak je splnená jedna z nasledujúcich podmienok, konkrétne ak voči dotknutej osobe bolo nariadené jedno či viaceré z opatrovnických, ochranných alebo výchovných opatrení, alebo bola v rámci mediácie alebo konzultácie navrhnutá náprava, alebo pokiaľ ide o spáchanie závažného trestného činu uvedeného vo výslovne uvedených článkoch trestného zákonníka. Okrem toho toto isté ustanovenie stanovuje, že odôvodnenie rozhodnutia o postúpení veci prijaté týmto súdom sa týka osobnosti príslušnej osoby a jej okolia, ako aj stupňa jej vyspelosti. Podľa článku 57a § 2 tohto zákona môže uvedený súd vec postúpiť v zásade až po tom, ako dal vykonať sociálny prieskum a psychologicko-lekárske vyšetrenie uvedenej osoby.
- 23 Hof van beroep te Brussel (Odvolací súd Brusel) v tomto normatívnom kontexte uvádza, že judikatúra Hof van Cassatie (Kasačný súd, Belgicko) nie je jednoznačná, čo sa týka výkladu článku 4 bodu 3 zákona o európskom zatykači.
- 24 Pokiaľ ide o uplatnenie dôvodu na odmietnutie uvedeného v tomto ustanovení, frankofónna sekcia druhého senátu Hof van Cassatie (Kasačný súd, Belgicko) rozsudkom zo 6. februára 2013 v podstate rozhodla, že keďže sa odovzdávanie neuplatňuje v prípade osoby, ktorá je trestne stíhaná orgánmi iného členského štátu, než je Belgické kráľovstvo, v rámci vykonania európskeho zatykača vydaného na mladistvého sa vyžaduje posúdenie *in concreto* podmienok potrebných na trestné stíhanie alebo odsúdenie tejto osoby v Belgicku ako vykonávajúcim členským štátom. Naopak, rozsudkom z 11. júna 2013 Hof van Cassatie (Kasačný súd) v pléne v podstate rozhodol, že obsahom zásady vzájomného uznávania, na ktorej je založený európsky zatykač, je, že súd vykonávajúceho členského štátu nemôže vydanie neplnoletej osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, podmieniť osobitným rozhodnutím o postúpení veci, keďže tento súd sa musí na účely takéhoto prípadného vydania obmedziť na jednoduché posúdenie *in abstracto* kritéria veku trestnej zodpovednosti tejto neplnoletej osoby.

- 25 V dôsledku tejto právnej neistoty a skutočnosti, že dôvod na odmietnutie uvedený v článku 4 bode 3 zákona o európskom zatykači je prebratím dôvodu pre povinné nevykonanie stanovené v článku 3 bode 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, hof van beroep te Brussel (Odvolací súd Brusel) považoval za potrebné požadovať od Súdneho dvoru spresnenia pôsobnosti ustanovenia práva Únie, aby mohol zabezpečiť taký výklad belgického práva, ktorý bude v súlade so znením a účelom tohto ustanovenia práva Únie.
- 26 Za týchto okolností hof van beroep te Brussel (Odvolací súd Brusel) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:
- „1. Má sa článok 3 bod 3 rámcového rozhodnutia [2002/584] vykladať v tom zmysle, že vydávanie osôb je povolené len vtedy, ak sa tieto osoby podľa práva vykonávajúceho členského štátu považujú za plnoleté, alebo sa podľa uvedeného článku dovoľuje vykonávajúcemu členskému štátu, aby vydal aj neplnoletých, voči ktorým možno na základe vnútroštátnych predpisov uplatňovať od určitého veku trestnoprávnu zodpovednosť (prípadne po splnení určitého množstva podmienok)?
2. V prípade, že vydanie neplnoletých nie je podľa článku 3 bodu 3 rámcového rozhodnutia [2002/584] zakázané, treba toto ustanovenie potom vykladať v tom zmysle, že:
- a) existencia (teoretickej) možnosti potrestania neplnoletých podľa vnútroštátneho práva od určitého veku predstavuje dostatočné kritérium na povolenie vydania (inými slovami, uskutočnením overenia *in abstracto* na základe kritéria veku, od ktorého sa osoba považuje za trestnoprávne zodpovednú, bez toho, aby boli zohľadnené prípadné dodatočné podmienky) alebo
- b) ani zásada vzájomného uznávania v článku 1 ods. 2 rámcového rozhodnutia [2002/584], ani znenie článku 3 bodu 3 rámcového rozhodnutia [2002/584] nebránia tomu, aby vykonávajúcí členský štát uskutočnil posúdenie jednotlivého prípadu *in concreto*, pri ktorom možno požadovať, aby v súvislosti s požadovanou osobou boli dodržané rovnaké podmienky trestnoprávnej zodpovednosti, aké platia pre vlastných štátnych príslušníkov vykonávajúceho členského štátu na základe ich veku v čase spáchania činov, na základe druhu trestného činu, z ktorého sú obvinení, a prípadne dokonca na základe predchádzajúcich trestov v členskom štáte vydávajúcim zatykač, ktoré viedli k výchovnému opatreniu, aj keď v členskom štáte vydávajúcim zatykač tieto podmienky neexistujú?
3. Ak vykonávajúcí členský štát nemôže uskutočniť preskúmanie *in concreto*, netreba potom na zabránenie beztrestnosti rozlišovať medzi vydaním na účely trestného stíhania a vydaním na účely výkonu trestu?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej prejudiciálnej otázke

- 27 Svojou prvou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 3 bod 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že vykonávajúcí súdny orgán musí odmietnuť vydanie každej osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, ktorá sa považuje podľa práva vykonávajúceho členského štátu za neplnoletú, alebo len tých neplnoletých osôb, ktoré podľa tohto práva nedosiahli vek potrebný na to, aby mohli byť trestnoprávne zodpovedné za činy, ktoré sú dôvodom zatykača vydaného voči týmto osobám.
- 28 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 3 bod 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 ukladá vykonávajúcemu súdному orgánu povinnosť odmietnuť vykonanie európskeho zatykača, ak sa osoba, na ktorú je vydaný tento zatykač, nemôže vzhľadom na svoj vek považovať „za trestnoprávne zodpovednú za činy, ktoré sú dôvodom zatykača podľa právnych predpisov vykonávajúceho štátu“.

- 29 Zo znenia článku 3 bodu 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 tak vyplýva, že dôvod nevykonania stanovený týmto ustanovením sa vo všeobecnosti netýka neplnoletých osôb, ale len osôb, ktoré podľa práva vykonávajúceho členského štátu nedosiahli požadovaný vek na to, aby mohli byť trestnoprávne zodpovedné za činy, ktoré sú dôvodom zatykača vydaného voči týmto osobám.
- 30 Normotvorca Únie nemal teda v úmysle vylúčiť vydanie všetkých neplnoletých osôb, ale len osôb, ktoré z dôvodu ich veku nemožno vo vykonávajúcom členskom štáte trestne stíhať alebo odsúdiť za dotknuté činy, čím ponecháva tomuto istému členskému štátu pri absencii harmonizácie v tejto oblasti právomoc určiť minimálnu vekovú hranicu, od ktorej osoba spĺňa podmienky na to, aby mohla byť trestnoprávne zodpovedná za takéto činy.
- 31 Z toho vyplýva, ako uviedol generálny advokát v bode 32 svojich návrhov, že článok 3 bod 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať vzhľadom na svoje znenie v tom zmysle, že v zásade neumožňuje vykonávajúcim súdnym orgánom odmietnuť vydanie neplnoletých osôb, na ktoré bol vydaný európsky zatykač a ktoré dosiahli minimálnu vekovú hranicu, od ktorej môžu byť považovaní za trestne zodpovedné podľa práva vykonávajúceho členského štátu, za činy, ktoré sú dôvodom zatykača vydaného voči týmto osobám.
- 32 Ako uviedol aj generálny advokát v bode 29 svojich návrhov, takýto výklad podporujú aj prípravné práce k tomuto ustanoveniu.
- 33 V nadväznosti na návrh Komisie na rámcové rozhodnutie Rady o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi [COM(2001) 522 final] (Ú. v. ES C 332 E, 2001, s. 305), Európsky parlament vo svojej správe zo 14. novembra 2001, ktorá obsahuje návrh legislatívneho uznesenia a uvádza pozmeňujúce a doplňujúce návrhy tohto návrhu (A5-0397/2001), navrhol vložiť do článku 30a dôvod na nepovinné odmietnutie vykonania európskeho zatykača na osobu, ktorá sa považuje za osobu, ktorá podľa práva vykonávajúceho členského štátu nedosiahla „vekovú hranicu trestnoprávnej zodpovednosti“.
- 34 Zdá sa tak, že prostredníctvom takéhoto pozmeňujúceho a doplňujúceho návrhu, na základe ktorého bol do rámcového rozhodnutia 2002/584 napokon vložený dôvod na povinné nevykonanie stanovený v článku 3 bode 3 tohto rozhodnutia, mal Európsky parlament v úmysle zaviesť osobitnú výnimku pri zavádzaní systému európskeho zatykača, ktorého cieľom nebolo umožniť, aby sa všeobecne vylúčilo vydávanie všetkých neplnoletých osôb, ale len osôb, ktoré vzhľadom na svoj vek nemôžu byť podľa vykonávacieho členského štátu trestne stíhané alebo odsúdené za činy, ktoré sú dôvodom zatykača vydaného na tieto osoby.
- 35 Výklad článku 3 bodu 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 uvedený v bode 31 tohto rozsudku je napokon podporený aj normatívnym kontextom, do ktorého patrí toto rámcové rozhodnutie.
- 36 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že najmä na účely podpory dodržiavania základných práv maloletých zaručených Chartou a Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaným v Ríme 4. novembra 1950, smernica 2016/800 stanovuje, ako vyplýva z jej článku 1 písm. b), spoločné minimálne pravidlá týkajúce sa najmä ochrany procesných práv detí, t. j. osôb mladších ako 18 rokov, na ktoré sa podľa rámcového rozhodnutia 2002/584 vzťahuje konanie o európskom zatykači. Článok 17 tejto smernice konkrétne stanovuje, že viaceré práva priznané deťom, ktoré sú podozrivé alebo stíhané v rámci vnútroštátnych trestných konaní, sa musia uplatniť *mutatis mutandis* voči deťom, na ktoré bol vydaný takýto zatykač, od ich zatknutia vo vykonávajúcom členskom štáte.
- 37 Tieto ustanovenia smernice 2016/800 potvrdzujú, že právo Únie a najmä rámcové rozhodnutie 2002/584 vykonávajúcim súdnym orgánom v zásade nezakazujú vydanie neplnoletých, ktorí vo vykonávajúcom členskom štáte dosiahli vekovú hranicu trestnoprávnej zodpovednosti. Táto smernica však ukladá takýmto orgánom povinnosť, aby neplnoletým zaručili pri vykonávaní tohto rámcového

rozhodnutia 2002/584 dodržiavanie určitých osobitných procesných práv zaručených v rámci vnútroštátnych trestných konaní tak, aby zabezpečili, ako uvádza odôvodnenie 8 uvedenej smernice, aby sa v súlade s článkom 24 ods. 2 Charty v prvom rade vždy brali do úvahy najlepšie záujmy detí, na ktoré bol vydaný európsky zatykač.

- 38 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na prvú prejudiciálnu otázku odpovedať tak, že článok 3 bod 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci súdny orgán musí odmietnuť len vydanie neplnoletých osôb, na ktoré bol vydaný európsky zatykač, ktoré podľa práva vykonávajúceho členského štátu nedosiahli vekovú hranicu potrebnú na to, aby mohli byť trestnoprávne zodpovedné za činy, ktoré sú dôvodom zatykača vydaného voči týmto osobám.

O druhej prejudiciálnej otázke

- 39 Svojou druhou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 3 bod 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že na účely rozhodnutia o vydaní neplnoletej osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, musí vykonávajúci súdny orgán len overiť, či dotknutá osoba dosiahla minimálnu vekovú hranicu na to, aby sa mohla vo vykonávacom členskom štáte považovať za trestnoprávne zodpovednú za činy, ktoré sú dôvodom takéhoto zatykača, alebo v tom zmysle, že tento orgán môže taktiež posúdiť, či sú v prejednávanej veci splnené dodatočné podmienky týkajúce sa individuálneho posúdenia, ktorými právo tohto členského štátu konkrétne podriaďuje trestné stíhanie alebo odsúdenie neplnoletej osoby.
- 40 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora je na výklad ustanovenia práva Únie potrebné zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (pozri najmä rozsudky z 11. januára 2017, Grundza, C-289/15, EU:C:2017:4, bod 32, a z 25. januára 2017, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, bod 30).
- 41 Pokiaľ ide o znenie článku 3 bodu 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, treba uviesť, že tento článok je formulovaný v tom zmysle, že vykonávajúci súdny orgán musí výkon európskeho zatykača odmietnuť, ak sa uvedená osoba „nemôže vzhľadom na svoj vek považovať za trestnoprávne zodpovednú“ podľa práva vykonávacieho členského štátu „za činy, ktoré sú dôvodom zatykača“.
- 42 Zo znenia tohto ustanovenia tak vyplýva, že pri odmietnutí vydania neplnoletej osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, sa musí vykonávajúci súdny orgán len ubezpečiť, že táto osoba nedosiahla minimálnu vekovú hranicu na to, aby mohla byť podľa práva vykonávacieho členského štátu trestne stíhaná alebo odsúdená za tie isté činy, ktoré sú dôvodom európskeho zatykača.
- 43 Článok 3 bod 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 nestanovuje teda možnosť, aby vykonávajúci súdny orgán pri rozhodovaní o vydaní dotknutej osoby taktiež zohľadnil dodatočné podmienky týkajúce sa individuálneho posúdenia, ktorými jeho členský štát konkrétne podmieňuje prípadné trestné stíhanie alebo odsúdenie neplnoletej osoby, ako sú podmienky uvedené v prejednávanej veci v článku 57a ods. 1 a 2 zákona o ochrane mladistvých. Prináleží vydávajúcemu súdnemu orgánu, aby uplatnil osobitné pravidlá týkajúce sa trestného postihu činov, ktorých sa dopustili neplnoletí v jeho členskom štáte.
- 44 Za týchto podmienok vzhľadom na neexistenciu akéhokoľvek výslovného odkazu v tomto zmysle teda znenie článku 3 bodu 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 nepodporuje výklad, podľa ktorého by mal vykonávajúci súdny orgán odmietnuť vydanie neplnoletej osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, na základe posúdenia konkrétnej situácie tejto osoby a činu, ktorý je dôvodom zatykača vydaného na túto osobu, z hľadiska dodatočných podmienok týkajúcich sa individuálneho posúdenia, ktorými je vo vykonávacom členskom štáte konkrétne podmienená trestnoprávna zodpovednosť neplnoletej osoby za uvedené činy.

- 45 Tento záver podporuje, ako uviedol generálny advokát v bode 55 svojich návrhov, kontext a všeobecná štruktúra tohto ustanovenia, ako aj ciele, ktoré sleduje rámcové rozhodnutie 2002/584.
- 46 Pokiaľ ide o kontext a všeobecnú štruktúru článku 3 bodu 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, je potrebné pripomenúť, že ako vyplýva najmä z jeho článku 1 ods. 1 a 2, ako aj z jeho odôvodnení 5 a 7, cieľom tohto rámcového rozhodnutia je nahradiť systém viacstranného vydávania osôb vychádzajúci z Európskeho dohovoru o vydávaní osôb z 13. decembra 1957 systémom vydávania odsúdených alebo podozrivých osôb na účely výkonu rozsudkov alebo trestných stíhaní medzi súdnymi orgánmi, ktorý je založený na zásade vzájomného uznávania (rozsudky zo 16. novembra 2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, bod 35; z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 75, ako aj z 10. novembra 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 25).
- 47 V oblasti upravenej rámcovým rozhodnutím 2002/584 sa tak zásada vzájomného uznávania, ktorá, ako vyplýva najmä z odôvodnenia 6 rámcového rozhodnutia, predstavuje „základný kameň“ súdnej spolupráce v trestných veciach, uplatňuje v článku 1 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia, v súlade s ktorým sú členské štáty v zásade povinné vyhovieť európskemu zatykaču (rozsudok z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 79, ako aj citovaná judikatúra).
- 48 Z toho vyplýva, že vykonávacie súdne orgány môžu v zásade odmietnuť vykonať takýto zatykač len v prípadoch povinného nevykonania stanovených v článku 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 alebo v prípadoch nepovinného nevykonania stanovených v článkoch 4 a 4a tohto rámcového rozhodnutia. V dôsledku toho platí, že vzhľadom na to, že vykonanie európskeho zatykača predstavuje zásadu, odmietnutie vykonania takéhoto mandátu je poňaté ako výnimka, ktorá sa musí vykladať reštriktívne (pozri v tomto zmysle rozsudky z 29. júna 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 19, ako aj z 10. augusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, body 50 a 51).
- 49 Súdny dvor už síce pripustil, že zásady vzájomného uznávania a vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi možno obmedziť za výnimočných okolností. Navyše, ako vyplýva z článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, toto rozhodnutie nemôže meniť povinnosť rešpektovať základné práva zakotvené predovšetkým v Charte (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 82 a 83) a prejednávanej veci predovšetkým v článku 24 tejto Charty týkajúcom sa práv dieťaťa, ktoré majú členské štáty dodržiavať pri vykonávaní tohto rámcového rozhodnutia.
- 50 Pokiaľ však ide konanie o európskom zatykači, záruka týchto práv patrí predovšetkým do zodpovednosti vydávajúceho členského štátu, od ktorého sa dá očakávať, že dodržiava právo Únie a konkrétne základné práva, ktoré toto právo uznáva [pozri v tomto zmysle stanovisko 2/13 (Pristúpenie Únie k EDĽP) z 18. decembra 2014, EU:C:2014:2454, bod 191 a citovanú judikatúru].
- 51 Vzhľadom na uvedené je na jednej strane potrebné uviesť, že dôvod na povinné nevykonanie uvedený v článku 3 bode 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 nemôže byť ako výnimka z pravidla zásady nevykonania európskeho zatykača predmetom výkladu, ktorý by vykonávajúcemu súdnemu orgánu umožnil odmietnuť takýto zatykač na základe analýzy, ktorá nie je výslovne stanovená týmto ustanovením ani inými pravidlami tejto rámcovej dohody, akou je analýza, ktorá spočíva v posúdení toho, či sú v prejednávanej veci splnené dodatočné podmienky týkajúce sa individuálneho posúdenia, ktorými právo vykonávacieho členského štátu konkrétne podmieňuje prípadné trestné stíhanie alebo odsúdenie neplnoletej osoby.
- 52 Na druhej strane treba konštatovať, že takéto posúdenie sa môže týkať skutočností, ktoré rovnako ako v prejednávanej veci majú subjektívnu povahu, ako je osobnosť, okolie a stupeň vyspelosti dotknutej neplnoletej osoby, alebo objektívnu povahu, ako je recidíva a existencia už prijatých opatrení na ochranu mladistvých, čo by v skutočnosti viedlo k skutočnému preskúmaniu na základe analýzy, ktorá už bola vykonaná v rámci súdneho rozhodnutia prijatého vo vydávajúcom členskom štáte, ktorá je

základom európskeho zatykača. Ako uviedol generálny advokát v bode 56 svojich návrhov, takéto preskúmanie by bolo v rozpore so zásadou vzájomného uznávania a zbavilo by ju užitočného účinku, čo znamená, že existuje vzájomná dôvera, pokiaľ ide o skutočnosť, že každý členský štát akceptuje uplatnenie platného trestného práva v iných členských štátoch, a to napriek tomu, že by uplatnením vlastného vnútroštátneho práva dospel k inému riešeniu, a neumožňuje teda vykonávajúcemu súdnemu orgánu nahradiť posúdenie, ktoré už bolo vo vydávajúcom členskom štáte vykonané v rámci súdneho rozhodnutia, na ktorom je založený tento zatykač, svojím vlastným posúdením trestnoprávnej zodpovednosti neplnoletej osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač.

- 53 Takáto možnosť by okrem iného bola nezlučiteľná aj s cieľom zjednodušiť a urýchliť súdnu spoluprácu, ktorý sleduje rámcové rozhodnutie 2002/584 (pozri v tomto zmysle rozsudky z 5. apríla 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 76, ako aj z 25. januára 2017, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, bod 31).
- 54 Je nesporné, že toto rámcové rozhodnutie zaviedlo zjednodušený a efektívnejší systém odovzdávania osôb odsúdených za porušenie trestného práva alebo podozrivých z porušenia trestného zákona (pozri v tomto zmysle rozsudky z 28. júna 2012, West, C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, bod 53, a zo 16. júla 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 40), čo umožňuje, ako vyplýva z odôvodnenia 5 uvedeného rámcového rozhodnutia, odstrániť zložitost' a prípadné prieťahy pri existujúcich vydávacích postupoch pred jeho zavedením (rozsudok z 30. mája 2013, F, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 57).
- 55 Takýto cieľ sa okrem iného prejavuje pri pracovaní s lehotami na prijímanie rozhodnutí týkajúcich sa európskeho zatykača (rozsudok z 30. mája 2013, F, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 58), ktoré musia členské štáty dodržiavať (rozsudok z 25. januára 2017, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, bod 32 a citovaná judikatúra) a ktorých význam je vyjadrený vo viacerých ustanoveniach rámcovej dohody 2002/584 (rozsudok zo 16. júla 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 29 a citovaná judikatúra).
- 56 Pokiaľ ide konkrétne o prijatie rozhodnutia o vykonaní európskeho zatykača, článok 17 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 stanovuje, že tento zatykač sa prejednáva a vykonáva ako naliehavá záležitosť. Odseky 2 a 3 toho istého článku stanovujú konkrétne lehoty 10 alebo 60 dní na prijatie konečného rozhodnutia o vykonaní uvedeného zatykača v závislosti od toho, či vyžiadaná osoba súhlasí so svojím odovzdaním, alebo nie. Odsek 4 uvedeného článku umožňuje predĺžiť lehoty o ďalších 30 dní len v osobitných prípadoch, keď zatykač nemožno vykonať v týchto lehotách, a vykonávajúcemu súdnemu orgánu ukladá povinnosť okamžite to oznámiť vydávajúcemu súdnemu orgánu, pričom uvedie dôvody tohto prieťahu. S výnimkou uvedených konkrétnych prípadov môže podľa odseku 7 tohto istého článku členský štát nedodržať uvedené lehoty len za mimoriadnych okolností, pričom tento členský štát musí o tom informovať Eurojust aj s uvedením dôvodov prieťahu.
- 57 Na účely zjednodušenia a urýchlenia odovzdávacieho postupu pri dodržaní lehôt stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutia 2002/584 toto rozhodnutie obsahuje v prílohe osobitný formulár, ktorý vydávajúce súdne orgány musia vyplniť uvedením osobitne požadovaných informácií.
- 58 Podľa článku 8 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa tieto informácie týkajú okrem iného totožnosti a štátnej príslušnosti vyžiadanej osoby; dôkazu o vykonateľnom rozsudku, zatykači alebo inom vykonateľnom súdnom rozhodnutí s rovnakým účinkom, ktoré spadá do rozsahu článkov 1 a 2 tohto rámcového rozhodnutia; charakteru a skutkovej podstaty trestného činu; opisu okolností, za ktorých bol trestný čin spáchaný, vrátane času, miesta a miery účasti vyžiadanej osoby na trestnom čine; už uloženého trestu, alebo určeného rozsahu trestov pre trestný čin podľa práva vo vydávajúcom členskom štáte, ako aj prípadne iných následkov trestného činu.
- 59 Zdá sa tak, že cieľom uvedených informácií je poskytnúť minimálne formálne informácie potrebné na to, aby vykonávajúce súdne orgány mohli bezodkladne vykonať európsky zatykač urýchleným prijatím ich rozhodnutia o odovzdaní. Formulár stanovený v prílohe rámcového rozhodnutia 2002/584

neobsahuje nijakú osobitnú informáciu umožňujúcu vykonávacím súdnym orgánom prípadne posúdiť osobitnú situáciu dotknutej neplnoletej osoby z hľadiska subjektívnych a objektívnych podmienok, ako sú uvedené v článku 57a ods. 1 a 2 zákona o ochrane mladistvých, ktorými je konkrétne podmienená možnosť trestne stíhať alebo odsúdiť neplnoletú osobu podľa trestného práva ich členského štátu.

- 60 Je pravda, ako vo svojich písomných pripomienkach tvrdia talianska a rumunská vláda, že ak vykonávacie súdne orgány považujú informácie oznámené vydávajúcim členským štátom za nedostatočné na to, aby sa im umožnilo prijať rozhodnutie o vydaní, majú možnosť stanovenú článkom 15 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584 požiadať o urýchlené doplnenie ďalších potrebných informácií, aby získali ďalšie dôkazy predložené pred vydávajúcim súdnym orgánom.
- 61 Treba však konštatovať, že táto možnosť predstavuje krajné riešenie len vo výnimočných prípadoch, v ktorých sa vykonávajúci súdny orgán domnieva, že nemá k dispozícii všetky formálne informácie potrebné na urýchlené prijatie rozhodnutia o odovzdaní. Za týchto podmienok by prax členského štátu spočívajúca v posúdení osobitnej situácie neplnoletej osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač orgánom iného členského štátu, mohla vykonávajúci súdny orgán nútiť k tomu, aby systematicky požadoval dodatočné informácie od vydávajúceho súdneho orgánu, aby mohol zabezpečiť splnenie dodatočných podmienok týkajúcich sa individuálneho posúdenia, ktoré umožňuje konkrétne trestne stíhať alebo odsúdiť neplnoletú osobu vo vykonávacom členskom štáte, čo by viedlo k zbaveniu užitočného účinku cieľa zjednodušiť a zabezpečiť rýchle odovzдание.
- 62 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na druhú prejudiciálnu otázku odpovedať tak, že článok 3 bod 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že na účely rozhodnutia o vydaní neplnoletej osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, musí vykonávajúci súdny orgán len overiť, či dotknutá osoba dosiahla minimálnu vekovú hranicu na to, aby sa mohla vo vykonávacom členskom štáte považovať za trestnoprávne zodpovednú za činy, ktoré sú dôvodom takéhoto zatykača, pričom nemá povinnosť zohľadniť, či sú v prejednávanej veci splnené prípadné dodatočné podmienky týkajúce sa individuálneho posúdenia, ktorými právo tohto členského štátu konkrétne podmieňuje trestné stíhanie alebo odsúdenie neplnoletej osoby za takéto činy.

O tretej prejudiciálnej otázke

- 63 Vzhľadom na odpoveď na druhú prejudiciálnu otázku nie je potrebné odpovedať na tretiu prejudiciálnu otázku.

O trovách

- 64 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

- Článok 3 bod 3 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, sa má vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci súdny orgán členského štátu musí odmietnuť len vydanie neplnoletých osôb, na ktoré bol vydaný európsky zatykač, ktoré podľa práva vykonávajúceho členského štátu nedosiahli vekovú hranicu potrebnú na to, aby mohli byť trestnoprávne zodpovedné za činy, ktoré sú dôvodom zatykača vydaného na tieto osoby.**

2. Článok 3 bod 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, zmeneného rámcovým rozhodnutím 2009/299, sa má vykladať v tom zmysle, že na účely rozhodnutia o vydaní neplnoletej osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, musí vykonávajúci súdny orgán len overiť, či dotknutá osoba dosiahla minimálnu vekovú hranicu na to, aby sa mohla vo vykonávacom členskom štáte považovať za trestnoprávne zodpovednú za činy, ktoré sú dôvodom takéhoto zatykača, pričom nemá povinnosť zohľadniť, či sú v prejednávanej veci splnené prípadné dodatočné podmienky týkajúce sa individuálneho posúdenia, ktorými právo tohto členského štátu konkrétne podmieňuje trestné stíhanie alebo odsúdenie neplnoletej osoby za takéto činy.

Podpisy